

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

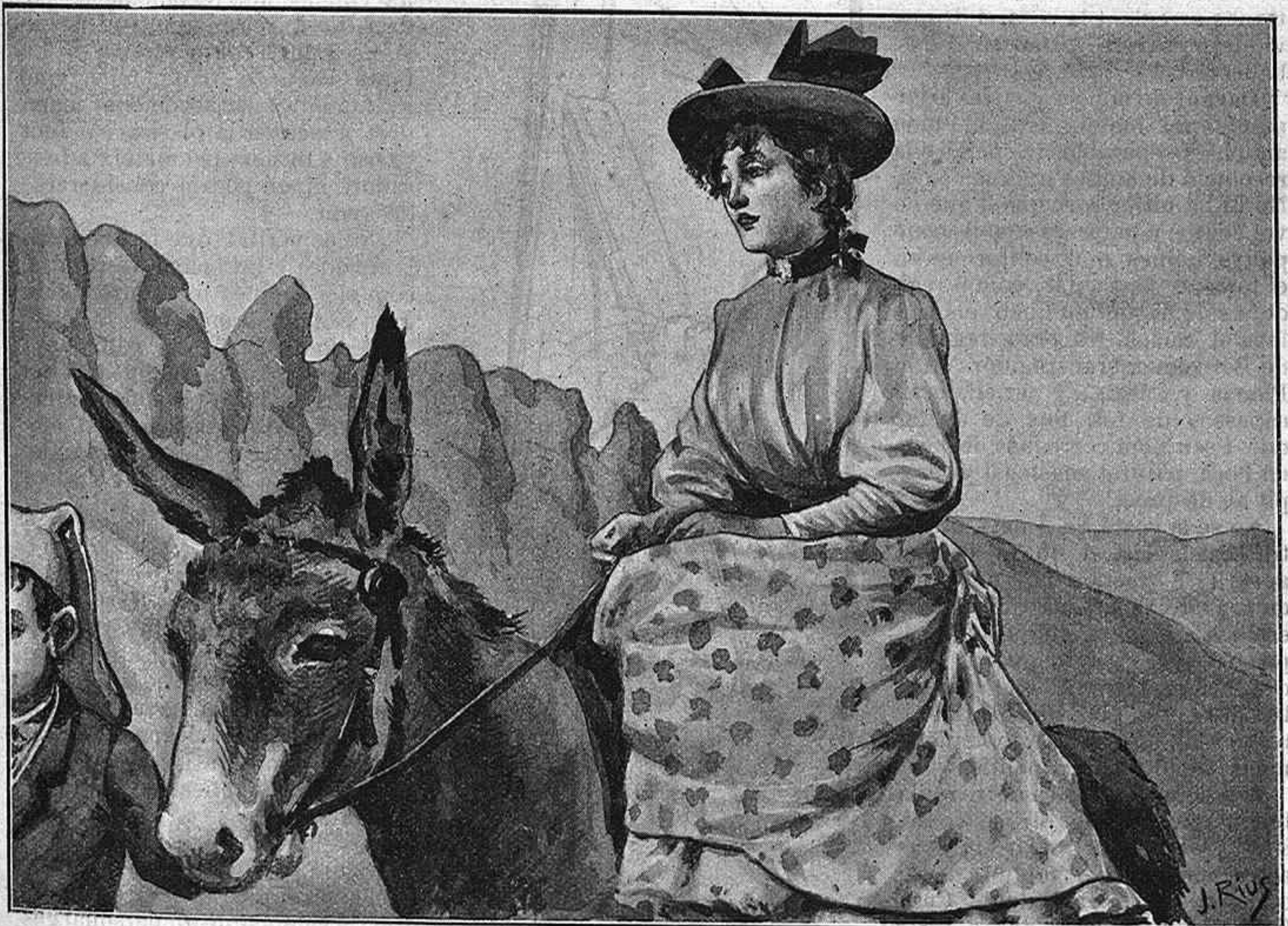
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

A ESTIUHEJAR

A lo menos aquí á fora
s' hi viu sempre mes tranquil;

s' hi troban moltes mes moscas,
peró molts menos *mosquits*.

CARTA OBERTA

EL PROGRÉS EN LO INVISIBLE

Pera l' EXM. SR. D. JOAN AMAT
Arcalde de Barcelona

Lo promés es deute, y 'ls deutes han de pagarse. Aquí 'm té, donchs, ploma en ristre, disposat á recordar alguns dels molts projectes qu' aquell amich meu inseparable, quan era regidor, proposava als seus companys, sense que aquests volguessen donarse á partit pels motius qu' ells se sabrían.

N hi havia un, home serio y comerciant aprofitat que li deya: —Digui que vosté voldria montar l' administració municipal ab tots els ets y uts que s' observan en una casa de comers ben organizada.

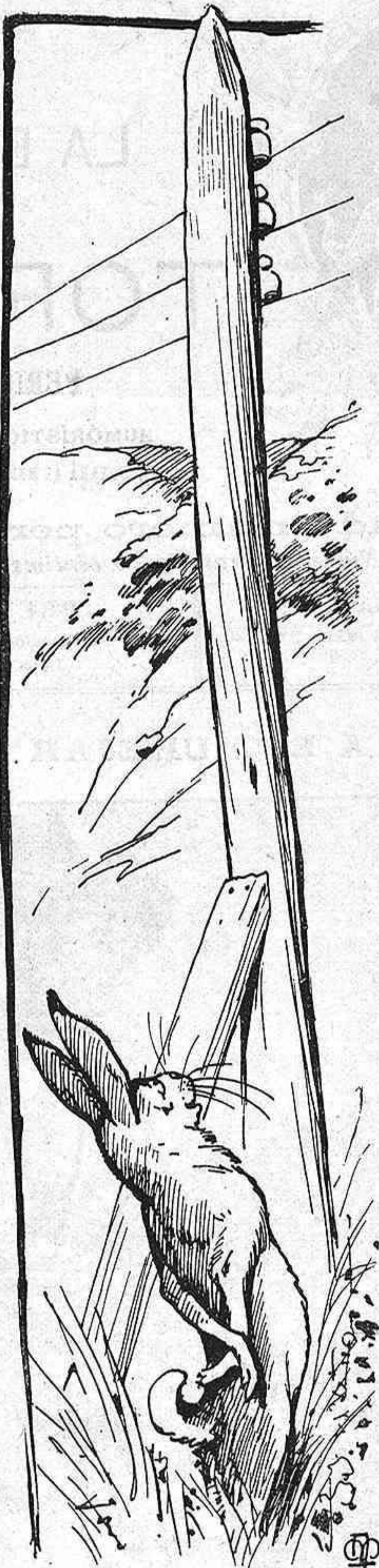
—Encare ab mes cuydado si es possible —replicava l' inseparable amich meu—perque de lo que fes á la casa de comers, sentne amo jo, ningú tindria dret á demanarme'n comptes; mentres aquí administrador interessos que no son meus y la conciencia y 'l bon nom m' obligan á ser mes escrupulos que may.

—Bah... bah...—exclamava un altre company ficanthi basa—¿qué 'n treuriam nosaltres de molestarnos arreglant la cosa, si 'ls que vindrán darrera tornarian á desballestarla?

Davant de aquest y altres arguments pel mateix istil el meu amich inseparable va pendre la resolució de anarse'n á casa seva. No hi ha pitjor sórt que 'l que no vol sentir: y lo qu' es aquells companys, homes molt conformes en el terreno particular, com á regidors sols hi sentían quan els parlava el cacich. No eran regidors de Barcelona; eran regidors de 'n Planas y Casals... y per ell, eran capassos de tot, fins de deixar que 'l seu nom correngués de boca en boca, triturat, mastegat y escupit ab despreci.

No sé si vosté, Sr. Amat—ó Vostre Excelencia, si no 'm permet apearli 'l tractament,—se troba en la mateixa situació que aquells esclaus de la taruferia política, per mes que recordo que al pendre possessió va dir que anava á la Casa Gran, ab l' idea de administrar ab honradés y completament deslligat de la política.

Ara bé, si 'ls homes de paraula tenen á honra, no 'l dir las cosas, sino 'l demostrarlas ab els seus actes, comensi per fer una cosa: organisi 'l personal de la Casa Gran, baix la base de no tenir sino 'ls empleats estrictament necessaris al bon servey de l' admi-

—¡Es prou que encare may haja pogut veure passar un telégrama!

nistració. Tanqui 'ls ulls y las orellas a tota recomanació y á tot compromís de partit: fassi lo que faria á casa seva ab el personal destinat al seu servey doméstich ó á la bona gestió dels seus interesos. ¡A fora tot lo inútil, tot lo que no serveix, tot lo que sobra!

Una revisió escrupulosa y lleal tenint en compte l' aptitud, els mérits y fins l' antigüetat de cada empleat, li marcaria 'ls que han de quedarse, que no arribarian de fixo ni á la meytat dels que avuy hi ha, y lo qu' es els serveys públichs no se'n ressentirian, per que 'ls que quedessin al veure que la cosa anava de serio, anirian mes fins que un tirabuquet. Traballarian mes y millor ells sols, que no avuy barrejats ab tants que no fan res, porque una de las cosas qu' en aquest mon mes s' encomanan es la mandra.

Y com jo no vull perjudicar á ningú, ab la multitut dels que haguessen de sortir per escedents, formaria un cos de supernumeraris, classificats degudament també segons las sevas aptituds, mérits y antigüetat y 'ls reconeixeria 'l dret á ocupar las vacants que anessin presentantse. De aquesta manera fins me consideraria curat de la tentació de colocar á ningú per favor ó per compromís. Quan me vingués una recomenació; podria dir al recomenant:—Dispensi, no 'l puch complaure: n' hi ha tants cents ó tants mils, que avants que 'l seu recomenat tenen dret á ocupar la plassa.—Y fent passar á tothom pel mateix adre-sador, ningú podria considerarse desayrat.

¿No es veritat que fentho aixís l' arcalde de Barcelona respiraria, com si s' hagués lograt treure un gran pes del damunt?

Y digui, Sr. Amat, resolgent en aquesta forma la qüestió del personal ¿serian possibles aquellas agencias negociadoras d' empleos y colocacions que vá denunciar el Sr. Plaja, y que á vosté van causarli un disgust tan gran?

Y ara aném á un altre punt.

Seria precís que 's fessen uns pressupostos veritat, invertint en gastos ordinaris sols lo que ordinariament se recauda, y deixant l' emissió de láminas únicament pera subvenir las despesas de carácter extraordinari, com l' execució de obras públicas de manifesta utilitat.

Baix aquesta norma de bona y previsora administració, res més fácil que reforzar els ingressos ordinaris valentse de un personal gelós, honrat y ben retribuhit. A Guipúzcoa cuyda de la recaudació de

tots els arbitres de la província, que no son poch, el cos de miquelets... com si diguessem: els mossos d' esquadra de aquella terra. ¿Quin inconvenient hi hauria en que ho fes aquí un cos de municipals, organitzat á propòsit, es á dir compost de gent escullida y ben pagada, respectuosa ab el públich, y que al mateix temps que las funcions de una bona policia de vigilancia, signés capassa de atendre á la percepció de tots els arbitres y de donar compte diariament de qualsevol novetat que ab relació á las ordenansas municipals ocorregués en la seva respectiva demarcació? Un cos aixís organitzat, y regit per una severa disciplina faria honor á Barcelona y contribuiria á augmentar considerablement els ingressos del erari municipal.

De la mateixa manera 'ls regidors haurian de abstenirse de acordar un gasto, per insignificant que fós, que no tingués la seva consignació en el pressupost, y 'ls medis de satisferlo en la caixa municipal. S' ha de acabar el sistema de trampas y 'l medi abusiú de saldar tots els despilfarros ab las láminas qu' imprimeixen á ca'n Ramírez... fent que 'ls que vinguin al darrera 's fastidihin pagant interessos.

En aquest sentit cap obra hauria de ferse, ni cap objecte hauria de adquirirse, sense previa subasta (pero subasta escrupulosa y lleal) ó quan menos sense concurs. Per garantia dels que prestessin algún servey se 'ls podria assegurar el pago, als tres mesos de complert aquell, y en la impossibilitat de pagar per qualsevol motiu el regoneixement de un interés del quatre per cent sobre la quantitat que acreditesin, de manera que traspasant la factura á qualsevol banquer poguessen tocar diners en el acte.

Ab aixó 's lograria moralisar la prestació de serveys y conseguir una gran economia. Las millors empreses, els millors industrials se disputarian las proposicions del Ajuntament, per no tenir que pensar com avuy en si cobrarian tart ó d' hora, ó en si tin-

drian de untar á fulano ó á sutano per no passar mals de cap, lo qual fá que avuy al Ajuntament li costi tot, doble ó triple que als particulars.

Naturalment, que al ser aprobada cada factura, en sessió pública, se li hauria de donar el número d' ordre que li correspongués pels efectes del cobro. Y aixó ho faria, Sr. Amat, perque ningú pogués dir may que l' Arcalde, ordenador de pagos per disposició de la ley, te interés ó preferencia en favor de tal ó qual acreedor; perque ni 'l Sr. Plaja, ni cap mes regidor, pogués may dir ni insinuar, un sol cas que no estigués arreglat al torn rigurós de pago ja que l' Arcalde de Barcelona necessita tenir una gran autoritat y estar á cubert no ja sols de tota culpa ó inelocadesa, sino també de tota sospita.

A lo dit encare hi afegiriam nosaltres un' altra reforma que no podria menos de satisfer al públich.

Tal fora la de donar diariament, en els periódichs, compte precís dels ingressos y gastos efectuats y del estat de la caixa. Y res s' hi perdria, ab que 'ls estats detallats de la recaudació diaria en tots conceptes quedessin en un siti públich, á disposició dels ciutadans que volguessin examinarlos y del contribuyents que tinguessin algún interés en comprobarlos.

•••

¿Veritat, Sr. Amat, que ab procediments com els que indico l' Administració municipal, pendria un nou aspecte?

Al meu entendre 'ls ciutadans de Barcelona podrian estar satisfets del seus administradors.

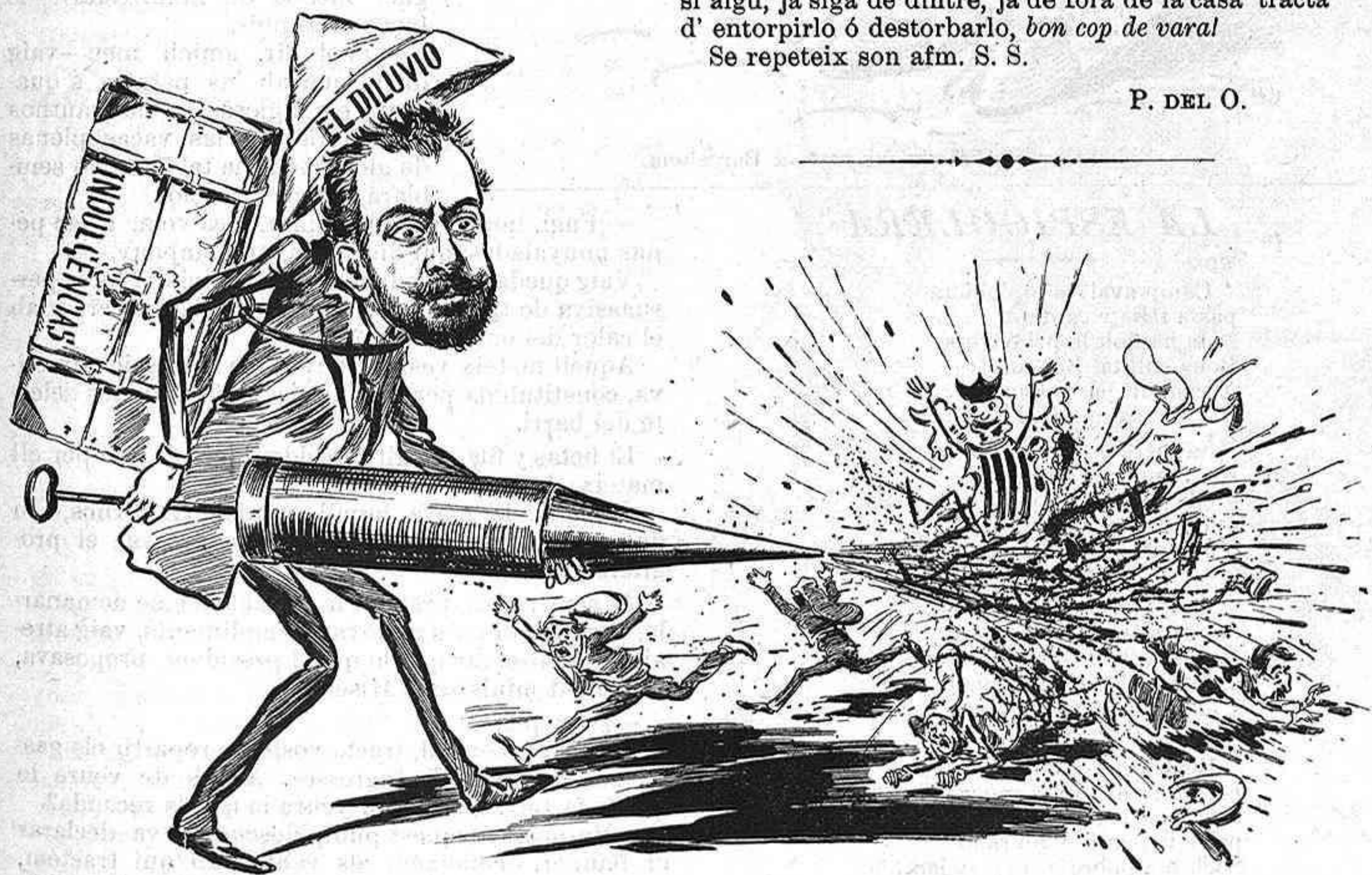
Y aixís com avuy tothom senyala la Casa gran, com la casa dels embolichs y dels misteris, tothom la saludaria com la morada de la claretat y l' honradés, exemple y orgull de un poble capás de regirse y administrarse, com també de recompensar ab la investidura de la bona reputació als concitadans que després de mereixer, haguessen sapigut ferse dignes de la seva confiança.

Y ara, Sr. Amat, si es home de pit, tiri al dret... y si algú, ja siga de dintre, ja de fora de la casa tracta d' entorpirlo ó destorbarlo, *bon cop de varal*

Se repeteix son afm. S. S.

P. DEL O.

POLÉMICAS PERIODÍSTICAS

Xeringant als perdigots.

Solemne obertura de las còrts á Barcelona.

LA ESPIGOLERA

Camp avall la espigolera
passa felís y cantant:
—Ja ha finit la primavera.
Bona cullita! Bon any!—
Y cantant passa lleugera
camp avall.

Sa mare baixá á la fossa,
son pare es vell segadó,
y ella ha anat creixent mes rossa
que las espigassas d' or.
Y el poble diu:—Quina mossa!
Ja fa goig!

Es el consol de son pare
que la mira embabiecat.
Recorda 'ls ulls de la mare
al mirar els seus ulls blaus...
y el segadó plora encare.
Plora tant!...

Els hereus, que ja alegrejan
bon punt de Juny crema 'l sol;
tots li parlan y rumbejan;
pro ella pensa, y ab rahó:
Soch tan pobre y 'm festejan...
Ay, quin món!

MATADERO PÚBLICO DE CERDOS

Els hereus, ja tots enrera
be s' han fet. Renoy, qu' es cas!
Puig que un día, al mitj de l' era,
digué 'l seu pare, cremat:
—Qui ofengui á la espigolera...
Cop de fals!

R. SURIÑACH SENTIES

LA FESTA DEL BARRI

Quan el betas-y-fils del costat
va venirme á trobar per dirme
que 's tractava de fer una mica
de festa de barri y que 's contava
ab mí per organitzarla, no vaig po-
guer menos de manifestarli 'ls
meus escrúpuls.

—¿Vol dir, amich meu—vaig
dirli—que ab las patatas á qua-
ranta; els inglesos amenassantnos
per Gibraltar y las vacas plenas
de glossopeda, la tal festa no sem-
blará una provocació?

—¡Fugi, home! Com mes mar, mes vela; á las pe-
nas punyaladas; quí día passa, any empeny.—

Vaig quedar convençut. ¿Quí resisteix la forsa per-
suassiva de tres adagis, enjegats á la carrera y ab
el calor del entusiasme?

Aquell mateix vespre se reuní la comissió directi-
va, constituïda per cinch ó sis vehins, lo mes selec-
te del barri.

El betas-y-fils, elegit president crech que per ell
mateix, duya la veu cantant.

—Segons la meua humil opinió—va dirnos,—lo
que avans que tot s' ha de fer, es trassar el pro-
grama.

Al sentir aixó, prenent la paraula sense demanar-
la, perque allí no 's gastavan compliments, vaig atre-
virme á observar que lo que 'l president proposava,
feya molt ministre d' Hisenda.

—¿Per qué?

—Perque, com ell, tracta vosté de repartir els gas-
tos sense coneixe 'ls ingressos. Avans de veure lo
que 's fá ¿no sería millor veure lo que 's recauda?

—Respecte á aquest punt, descuydi—va declarar
el llauner:—conexém els vehins ab quí tractém,
hem fet un càlcul aproximad de lo que donará la

suscripció, y si 'ns equivoquém, no será de gayre.

—Pues, amunt. Vinga el programa dels festeigs.

—Jo—va dir el sabater—faría ball.

—¿De bastóns?

—Ball ab orquesta y 'l seu corresponent tablado pels músichs.

Quedá acceptat lo del ball y lo de l' orquesta

—El carrer—proposá l' herbolari—hauría d' iluminarse á la veneciana.

Per unanimitat va acordarse la iluminació.

—Lo qu' es d' un bon castell de fochs artificials—va dir el president—es impossible prescindirne.

Els fochs artificials foren votats sense discussió.

En fi, que sense adonársen, vam combinar una llista bastant bonica y que al separarnos, perque ja tocavan las dotze y no era cosa de olvidar el dormir, el betas-y-fils se fregava las mans vessant satisfacció y deya com si ja s' hi trobés:

—Aquestas festas aproximan als vehins y estableixen entre ells llassos d' amistat y simpatía. ¡Ja veurán quin día mes divertit passarém!—

La recaudació ja va sortirnos «una mica desigual.» Perdent la vergonya, vam recorre totas las casas del carrer pis per pis, y al un puesto els senyors no hi eran, al altre estavan de dol, al altre 'ns deyan que ja passarían...

—¿Qué li sembla?—vaig dir al president, que s' havia mitj ressentit al compararlo jo ab el ministre d' Hisenda.—¿Ho veu?

—Tiri al dret: som al ball y hem de ballar. Ara ja estém compromesos, no podém retrocedir.—

Al tractar del emplacament pel tablado dels músichs, per poch ens barallém.

—¿Ahont pensan colocarlo?—vaig preguntar.

Tots els de la comissió van mirar-se ells ab ells, com si la pregunta 'ls vingués de nou.

—Me sembla que davant de casa...—va dir el llau-ner, tot fent l' ignocent.

—Millor estaria al xanfrá—contestá 'l betas-y-fils, que precisament al xanfrá té la botiga.

—Per mí, res com posarlo al mitj del carrer—repliqué l' herbolari, acostant-se dissimuladament el tablado á casa seva.

Després d' una llarga discussió, 's feu l' assumpto á palletas, resultant favorescut l' adroguer, que no havia dit res, pero que, com tots, se moría de ganas de tenir la orquesta ben á aprop.

Vingué, per fi, el día de la festa. Els de la comissió, per qüestió de las banderas, per si las canyas verdas estavan lligadas massa amunt y per si 'ls fanals penjavan massa avall, ja 'ns havíam disputat tres ó quatre vegadas. Pero davant del compromís que teníam ab el barri y afalagats ab l' esperança de que al menos l' éxit, si no material, moral, premiaria 'ls nostres esforços, vam contenirnos, y tot marxá aparentment com una seda.

¡No vam tenir mal éxit, per la gracia de Deu!...

Al encendre 'ls fanalets, set ó vuyt senyoras vehinas que ab la major ignocencia havían baixat al carrer, van haver d' entornarse'n á dalt, ab els vestits fets una llástima de gotas de cera.

A l' hora dels fochs artificials, un cohet mal dirigit va reventar l' ull d' un vehí d' un segón pis, que cabalment era un dels que més espléndits s' havia mostrat.

Y apenas l' orquesta, colocada davant de cal adroguer, llansá al ayre las primeras notas del vals inaugural, las criadas, mogudas totas per un mateix impuls, deixaren els plats qu' estavan rentant, las taules qu' estavan servint y 'ls llits qu' estavan fent, y corrent escalas avall acudiren al lloch de la festa, resoltas á cargolárlashi fins á las tres de la matinata.

¿Resúm de tot aquest sacramental?... Que 'ls amos van despatxar á las minyonas ó las minyonas als amos; que aquests ens acusaren á nosaltres de ser els culpables de tot; que 'ls de la comissió vam haver d' afuixar cinch duros per barba pera cubrir el déficit y que desde aquell día memorable al carrer de casa ningú 's fa ab ningú y tot son morros y malas caras.

¡Y 'l pobre betas-y-fils que deya que «aquestas festas de barri aproximan als vehins y estableixen entre ells llassos d' amistat y simpatía!...»

¡Que vingui may més ningú á proposarme la celebració d' un' altra moixiganga d' aquest género!...

Prou li clavo un tiro.

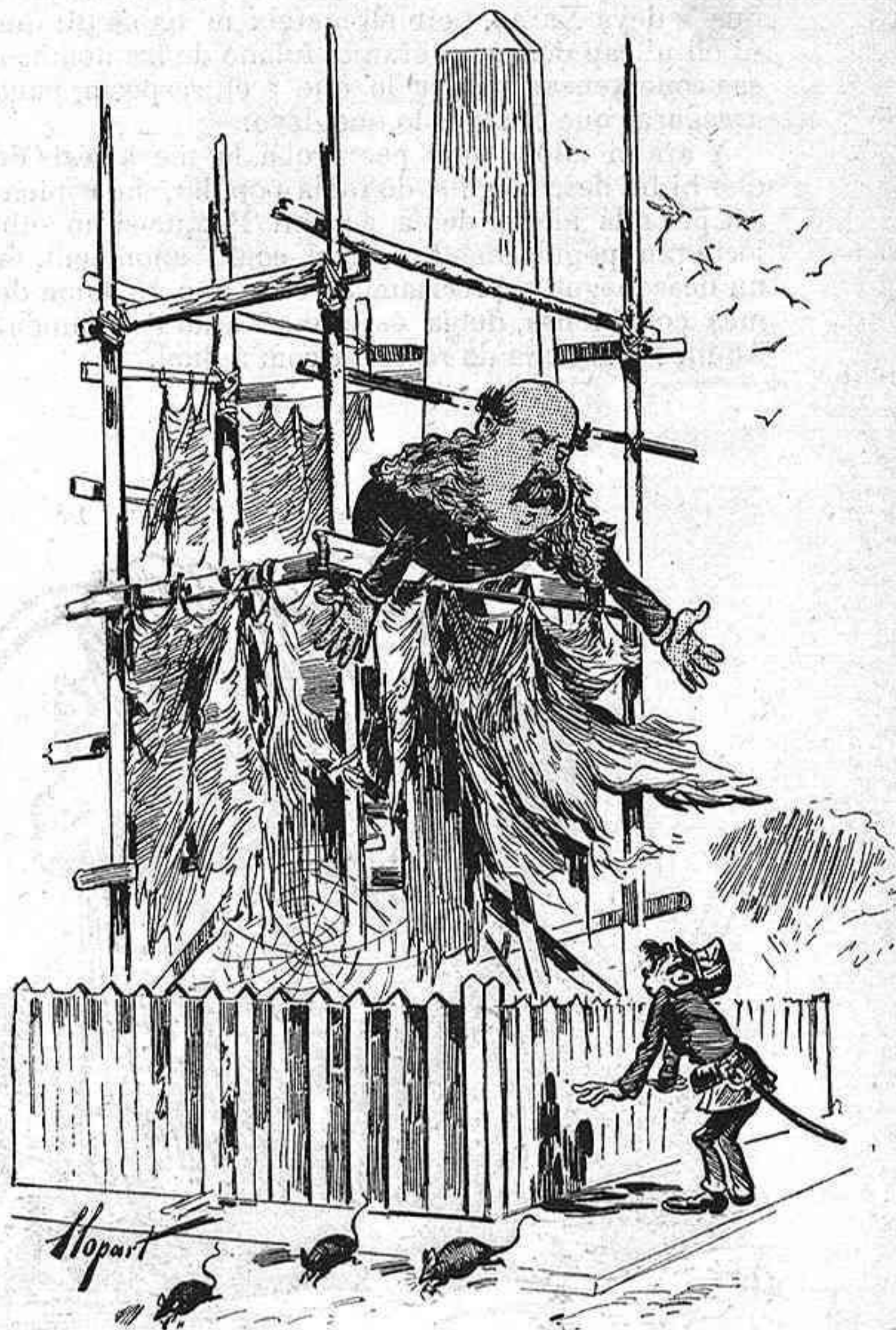
A. MARCH

DUGAS JOYAS

A MON AMICH JAUME DURÁN

No es ni fábula ni quènto lo qu' ara vaig á explicar, molt al contrari, es verídich tant com ho pot sé 'l Missal. Es el cas qu' al mateix día que 'm van tirar trona avall, vareig comprarme un rellotje *remontoir* y assegurat... Sis anys fa d' aquella fetxa

RECLAMACIÓ MONUMENTAL

—Anda, Gutierrez, vé y díle al Excmo. Sr. Alcalde constitucional de Barcelona, mi digno sucesor, si ya es tiempo de que para mí empiece el *desestero*.

que 'l rellotje va marxant
al minut, sens desmentirne
ni menos pararse may,
y en cambi la meva dona
ni ab rodas no pot anar,
puig del día del casori
hasta avuy tant s' ha espatllat
que tothom diu al sentirla:
—La dona de 'n Quim Girbal
no toca ni quarts ni horas
sembla un rellotje parat
¡Vetaquí perque 'l seu home
sempre l' ha d' está adobant!

S. BRUGUÉS

DESCONEGUTS, DE FAMA POPULAR

Fa més de mitj sigle que rodo per aquets mons de Deu, me he trobat á l' Universitat ab multitud de condeixebles, he estat en contacte ab distintas redaccions de periódichs, he concorregut á diferents centres literaris, polítichs y recreatius, he frecuentat escenaris de teatros públichs y de societats particulars, y tot aixó m' ha proporeionat uns sens fi de relacions. Puch ben dir que tinch més coneixensas que 'n Xarau, á qui, á pesar de las moltíssimas que tinch, no he conegut, ni sé qui l' hagi conegut may.

Y ja tením ab el conegut Xarau, un desconegut de fama popular.

A l' Ampurdá m' había relacionat ab un subjecte que 's deya Xarau, pero ell mateix m' había dit que ni ell ni cap dels seus eran el fulano de las nombrosas coneixensas, y, per lo que á ell respecta, puch assegurar que era cert lo que deya.

Y ara m' adono que per probá la meva tésis de que hi ha desconeguts, de fama popular, he comensat per allá ahont debía acabar. Perque si un subjecte tan popularment conegut com l' anomenat, es un desconegut, y precisament es el que té fama de més coneixensa, debía ésser en Xarau l' argument Aquiles que tenia de reservar com á final.

Pero prescindím de las reglas llógicas y aném en-debant, que 'l temps passa y la Joana balla. ¡Qué he dit ara...! ¡La Joana! ¿Qui es aquesta batllarina ó balladora, que desde que tinch us de rahó he sentit á dir que balla mentres el temps passa?

¡Y 'ls anys que debía fer que venía ballant y 'ls anys que ballará encare! Y ab tot aixó, ¿qui es aquesta incansable Joana? Ningú la coneix ni se sab qui l' hagi coneguda, y tothom sab las sevas aficions coreográficas. ¿Pero per qué ho diu vosté, preguntarán á un, que al compás del pas del temps la Joana balla? Vosté enrahona sense sapigué lo que diu. Es cert, contestará l' interrogat, pero trobo que la frase está bé y l' uso, com ho fan també fulano, sutano y mengano (tres personas distintas y cap de verdadera) y si ells ho fan ¿per qué no ho tinch de fer jo? Y, si vostés volen, no está lluny de rahó, perque si no sab lo que vol dí una frase y li ve bé usarla, sentint que altres se 'n serveixen, ell també ho fa y ab l' excusa de 'n Pau, en Pere s' escalfa.

Y ja se 'ns presentan aquest Pau y aquest Pere; el primer, home d' iniciati'a y 'l darrer molt comodon, tan famosos com aquella Joana, pero tan desconeguts com ella. Si 'l Pau que serveix d' excusa fos en «Pau ximple», un tipo que corria per Barcelona anys enrera, ja l' hauríam conegut, pero no pot esse ell, perque 'l nostre Pau ja s' anomenava molt avans; y per altra part, la ximpleta del tipo de qui molts ens recordém, no podría servir d' excusa á ne 'n Pere per escalfarse, á n' aquest pare conveniencias, á qui tampoch coneix ningú y de qui parla tothom.

Aixís ho hem trobat y aixís deurán seguirho 'ls que quedin, si aquestos no ho componen inseguint alló de vésten Anton, que 'l que 's queda ja 's compon, modisme que sentireu dir á cada moment, sense que ningú que ho diu sápigui qui es aquest desgraciat Anton que se 'n va, deixant las cosas desarrecladas. No 's créguin que sigués el célebre Antonet cego, perque á n' aquest se 'l coneixia pel diminutíu y ningú li deya may Anton. Y en proba de que no era ell, que un día vaig sentí que un subjecte, á qui 'l cego amohinava tocant el violí, va dirli: Vésten Anton...; y l' Antonet, sense deixar que l' amohinat acabés el ditxo, 'l va interrompre murmurant, en consemblansa de lo que també per un ditxo contestá en certa ocasió D. Quixot al seu escuder: Pero aquest Anton no so jo; y fent el Simón del oncle, continuá la seva tocada.

¡El Simón del oncle...! ¿Qué 's pensan que es el Simón de la fonda que porta 'l seu nom...? ¿O 'l don Simón d' aquella sarsueleta que fins va doná nom á lo que després ha sigut grippe, dengue, trancasso, etcétra, etc...? ¡Qué té d' esse! Si á n' aquest Simón, nebot ó lo que fos del oncle, ningú 'l coneix ni personalment ni de vista sisquera, per més que tothom el conegui de fama.

LAMENTACIÓ VACUNA

A las vacas escoltéu
que cridan:—¡Ay si 'ns menjéu!

Y ab permís del lector aquí acabaré la relació, porque del menjador me cridan y á la taula de 'n Bernat, qui no hi es, no hi es comptat. Hey, porque ho dich aixís, no 's creguin que aquest Bernat sigui de la meva familia, com tampoch ho son els seus tocayos en Bernat pescaire y aquell altre Bernat, endevina qui t' ha tocat. Cap dels tres es de casa, ni son vehins meus ni de ningú; pero tothom els anomena com si 'ls tingués tractats y coneguts de tota la vida. En Bernat Xinxola, es figa d' altre paner, y tampoch es el de la taula.

Pero no m' allargaré més, porque m' anirían sortint noms y més noms de locucions y adagis, per continuarlos en aquest escrit, de tots m' enamoraría y 'm dirían l' ase de 'n Mora. ¿Veuhén...? Ara ve aquest Mora, que aquell dels famosos cárrechs de pedra no va esse tan célebre, si bé que més conegut particularment que l' ase.

Mes, he dit que 'm cridavan á la taula y si ara no hi anés me tindrían per més embustero que 'n Calsas. ¿Qué 'ls diré d' aquest Calsas...? Si no sé qui es aquest andalús del Clot; andalús, per la fama de mentider, y del Clot pel nom que porta.

Dispensin, que aixó fora 'l cuento de may acabar, y l' arrós se 'm refredaría. Y vostés, que ja deuen está esperant que jo acabi, deurán exclamar: ¡Angela...!

¿Cóm...? ¿Diuhén Angela?... ¿D' hont ha sortit aquesta bona minyona?... Ja que vostés l' anomenan, sabrían dirme...?

¡Bah! No 'n parlém més.

P. BUNYEGAS

TÍVOLI

La picaresca *Miss Helyett* ha tingut una interpretació esmerada.

S' encarregá de la protagonista la Srta. Amelia González, qu' en la carrera teatral es un simpátich cotoliu de la primera volada. Segons me varen dir, ara fá poch vá comensar á sortir á las taulas, y l' opereta del Mestre Audrán es tot just la segona que representa.

Donchs á pesar d' aixó vá saberse conquistar justos y merescuts aplausos. Com á actriu li falta encare una mica de soltura y desembrás, pero es de bona fusta y revela condicions molt apreciábiles que no tenen totas las artistas de cant, inclús moltas qu' están curtidas y baquetejadas en l' art escénich. La González, si estudia, está destinada á pasar al davant de las més d' ellas.

En quant á cantant, es una delicia per la bona emissió de la seva veu fresca y ben timbrada. En unió de 'n Sigler, artista expert y concientsut, varen fer una gran cullita de merescuts aplausos.

Contribuhiren al bon conjunt las Srtas. Biot y Pérez Cabrero, y 'ls artistas Srs. Banquells,

Gamero y Angeles. En suma: una *Miss Helyett* com no 's veu massa sovint.

Obra nova en porta: *Los titiviteros*, arreglo espanyol de la divertidísima opereta francesa *L' auberge du Tohu-Bohu*, que vá donar á coneixer á Barcelona, la inolvidable y graciosíssima divette Rosalía Lambrecht.

Ja estarém ben contents si 'ls artistas del *Tivoli* conseguixen renovarnos el recort de aquella *épatant* representació.

El tercer concert d' Euterpe donat el diumenje al matí 's veje molt concorregut, essent rebudas ab gran aplauso totas las pessas del programa, de moltas de las quals vá ser demanada la repetició.

Satisfeta pot estar la Societat qu' en son temps siguié la predilecta de 'n Clavé y mes que satisfet contentíssim el mestre Rafart que ab tant acert empunya la batuta, disposant unas audicions tan interessants y de un gust artístich tan depurat.

Ningú negará que 'l Sr. Rafart ha sapigut infundir sava de joventut á la societat Euterpe, qu' es ja dintre de Barcelona una institució, consagrada pels anys y pels seus éxits.

NOVEDATS

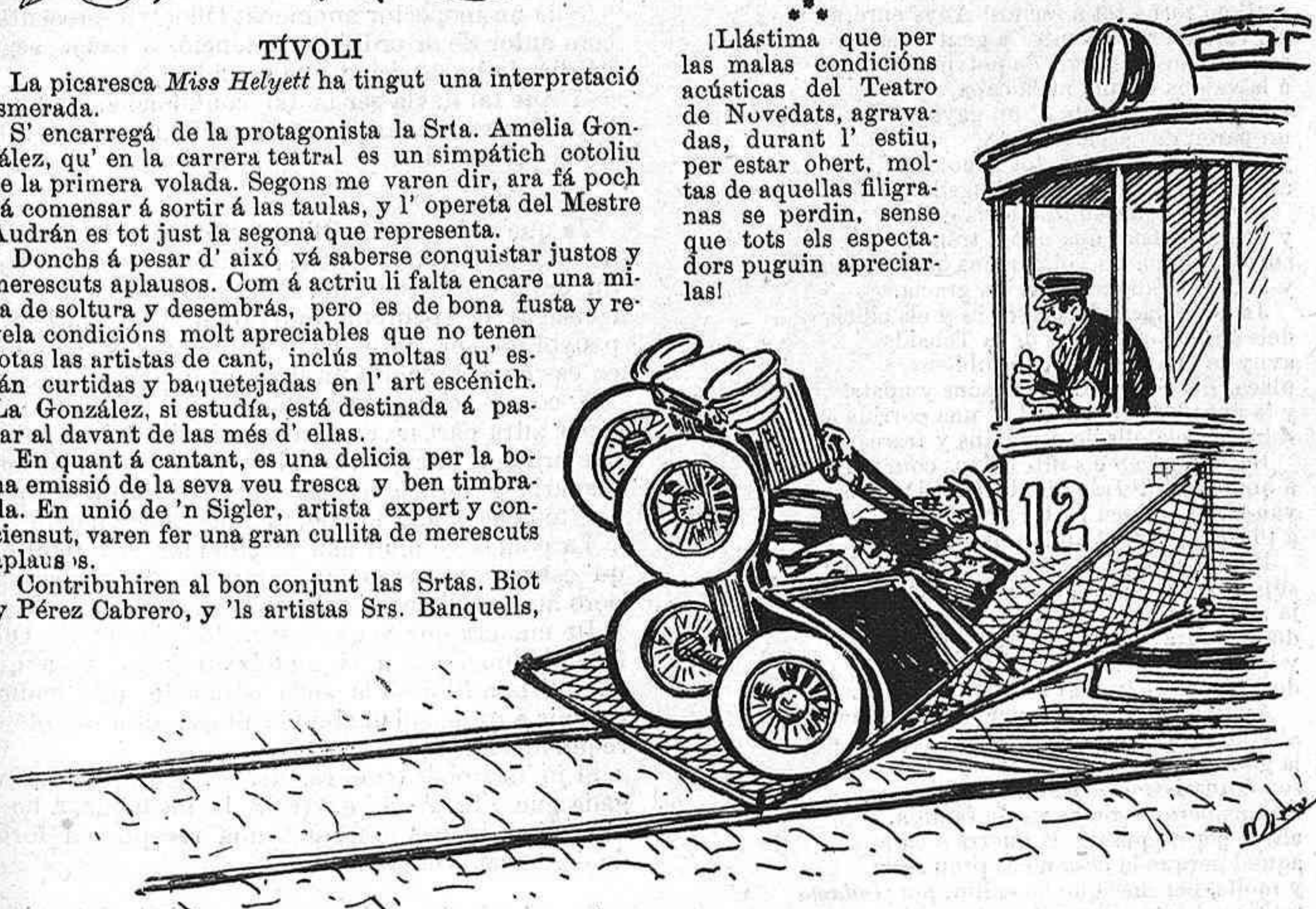
Lo Cursi, comedia satírica de 'n Jacinto Benavente, es una producció escénica de un género especial, molt ben pensada y admirablement escrita.

No sempre es *cursi* lo que de *cursi* es tatxat pels que buscan afanyosos una distinció exagerada, en perill moltas vegadas de las sanas conveniencias y en dany manifest dels afectes del cor. En alguns cassos lo *cursi* s' imposa, per ser lo *cursi* lo natural, lo convenient y sobre tot lo humá.

Tal es en breu sintéssis el tema de la comedia de 'n Benavente, obra d' acció petita, si 's vol, pero clara y al mateix temps interessant, que reb vida de una serie de tipos hen dibuixats, admirablement sostinguts y alguns dels quals diuhén cosas molt bonas, en un llenguatge concís, robust y acerat.

Ab las frases de 'n Benavente's podría escriure un llibre de pensaments de notoria trascendencia social. No en vá l' autor es un home de molt ingeni, despreocupat y valent.

¡Llástima que per las malas condicions acústicas del Teatro de Novedats, agravaadas, durant l' estiu, per estar obert, moltas de aquellas filigranas se perdin, sense que tots els espectadors puguin apreciarlas!

SALVAVIDAS D' ÚLTIM SISTEMA
Las emociones de un nou sport inesperat.

En part hi contribuïen també alguns actors, que á forsa de voler semblar naturals, resultan completament anodins. La naturalitat no está renyida ni ab el color, ni ab el relleu, ni sobre tot ab l'escalfor de vida. Si un actor sent de veras lo que diu, identificantse ab el personatge que representa, res li es més fácil que ferho sentir al públich.

Y sols en aquestas condicions s'originan els grans éxits, els éxits que mereixen produccions en tots conceptes tan notables y de un sello personal tan accentuat com *Lo Cursi* de 'n Benavente.

Avants de l'obra, el Sr. Rubio vá recitar un monólech titulat *La buena crianza*. Es precis reconeixer qu' está escrit en un llenguatge xispejant, pero careix d'acció, y per tal motiu mes que una pessa escénica sembla un divertit article de periódich festiu.

CATALUNYA

La rebaixa de preus introduhida en las representacions d' *Electra*, ha reanimat algun tant las darreras representacions del drama de 'n Pérez Galdós.

Además, s' han posat ab éxit altrás produccions del repertori de la companyia, entre ells el drama de Onhet, *Le maitre de forjes*, traduhit al castellá ab el títol de *Felipe Derblay*.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Continua la companyia infantil al *Granvía* representant las pessas mes conegudas del repertori xich; y al *Nou Retiro* las unas óperas s' estalonan ab las altres.

¡Ah! Me 'n descuidava.

El *Pabellón argentino*, un teatret de la Granvía de l'esquerra, ha desaparegut del plano de Barcelona.

Al vespre del diumenje vá representarse *La huérfana de Bruselas*, ab tot alló del incendi. y per allá á la una de la matinada, l' incendi vá anar tant de debó, que no van serhi á temps ni las bombas de vapor.

Si á lo menos s' hagués cremat la vigilia de Sant Pere, hauria sigut la fogata mes grossa del Plá de Barcelona.

N. N. N.

DEGENERACIÓ

¡Com torna tot á menos! Anys enrera els verdaders creyents, la gent fanática se posavan un rengle de petxinas á la valona d' una mala capa, penjavan á la punta d' un gayato un parell de carbassas y á Roma falta gent, tot xano xano á fer de sos pecats plena bugada.

Avuy s' ajuntan una bona colla y ben armats d' una nüosa tranca surten á doná un vol per uns quants temples y aixís s' afanyan la divina gracia.

Ja no 's parla dels cástichs y els cilicis dels antichs penitents de la Tebaida; avuy se guanya al cel ab jubileus, placas del Sagrat Cor, cansóns y ápats, y 's pot plantá el cartell d' una corrida sobre els clatells de capelláns y frares.

Res d' aná ab els ulls baixos com pertoca á quins han d' ésse humils com Deu els mana; van altius, tussen fort y desaffan á tot bitxo vivent ab la mirada.

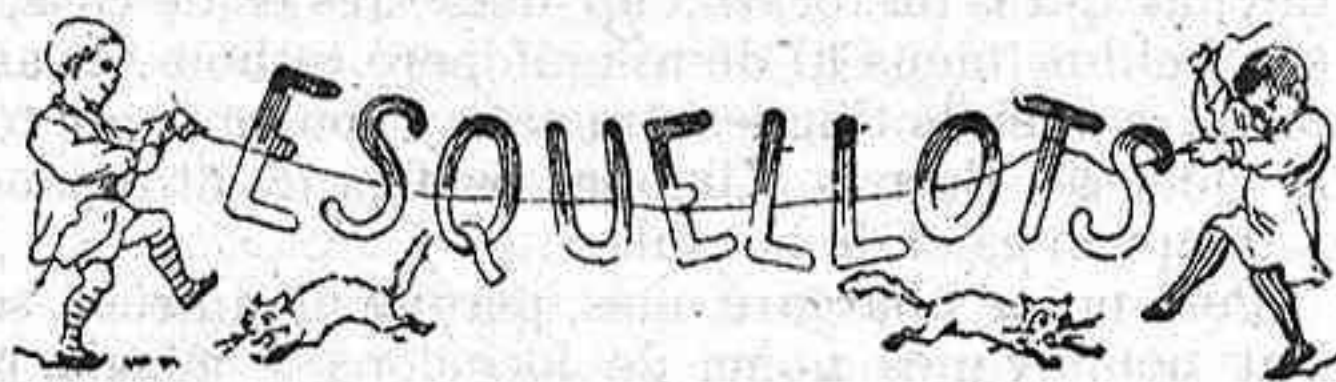
Per altra part els *sprits forts* que volen suprimir saynetots y moixigangas, ja no son aquells braus que per la idea desempedran els carrers y plassas y la sanch generosa de sos cors de gegant ab gust donavan.

Avuy ab quatre crits per 'llá al cassino al voltant d' una taula, la gent de mes *empuje* y mes *feroce* son entussiasme esbrava; els uns porque son pares de familia, altres per no posars' la guerra á casa, aquell porque la cosa no es prou séria, y molts, per mes que ho callin, per *jindama* tothom s' está quiet y fan els *neos* lo que 'ls dona la gana.

¡Han passat ben bé els temps dels sants y els héroes! L' egoisme imperant no compra ara ni la grandesa augusta dels martiris ni la epopeya de las barricadas.

Las lluytas per l' ideal son avuy dfa disputas de carrer, com la quitxalla.

JEPH DE JESPU

Apropósit del expedient qu' está instruhint el Sr. Plaja, l' altre día vaig cassar al vol el següent diálech:

—A veure, á veure que 'n resultarà del expedient quan sigui terminat.

—¿Qué vols que 'n resulti? Lo mateix que de tots els expedients que s' instruïen en aquella casa. ¿Qué no sabs ab que 'ls escriuen?

—Ayay, ab tinta.

—No, senyor, ab aygua clara. Hi tiran després sorrilla, y semblan alguna cosa; pero per llegirlos hi passen la má, y no 'n queda res.

Ha entrat á formar part de la redacció de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, el nostre bon amich y distingit escriptor D. Conrat Roure.

Creyém que 'ls nostres lectors s' enterarán ab gust de aquesta noticia, que per la nostra part els comuniquém ab la major satisfacció.

Dilluns á la tarde, un polissón, vá detenir, sense més ni més, al conegut metje D. Llorens Ardid, en el moment en que passava per la Rambla.

Y un cop l' hagué portat al Govern civil vá resultar que ni 'l governador civil Sr. Larroca, ni 'l jefe de ordre públich Sr. Plantada tenían coneixement de que hagués d' efectuarse semblant detenció.

Sols un inspector anomenat Oller, va presentarse com autor de la ordre de detenció, á causa, segons vá dir, de haver rebut una confidencia.

Y que tal devía ser la tal confidencia, que 'l governador vá manar posar immediatament en llibertat al Sr. Ardid.

•••

Ja que al inspector Oller sembla que fá molt cas de aixó de las confidencias, li dirém *confidencialment* qu' en la Constitució del Estat hi ha un article que consagra la seguretat individual. Cap ciudadá espanyol pot ser detingut, sino en virtut de auto ó en cas de ser sorpres en flagrant delictes.

Y com l' atravesar la Rambla de delictes no n' es, y per altra part no existía auto judicial de cap mena que ordenés la captura del Sr. Ardid, el Sr. Oller al manarla y ferla executar vá cometre un atropello que té la seva sanció penal en las lleys vigents.

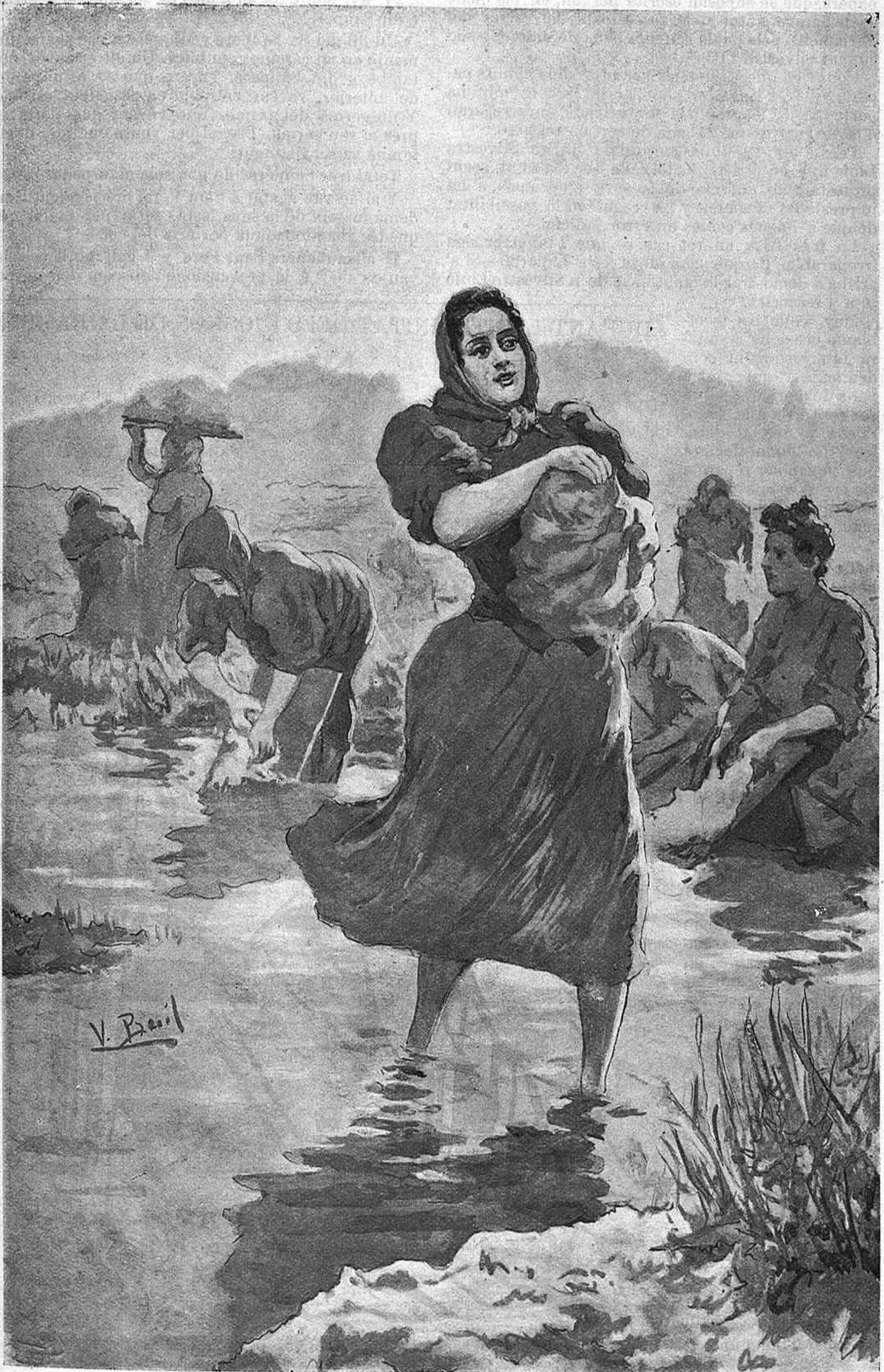
La policia vé molt mal acostumada del temps en qu' estavan suspesas las garantías constitucionals; pero aixó no l' autorisa pera faltar als seus debers.

De manera que lo que hauria de fer el Sr. Oller fora denunciarse á si mateix al jutje, ab lo qual compliria millor ab la seva obligació, que manant detenir á un pacífich ciudadá prescindint de tots els requisits legals.

Si jo 'm trobés en el cas del Sr. Ardid, y tota vegada que 'l Sr. Ardid exerceix la medicina, á horas d' ara ja li hauria presentat una recepta en forma de denuncia criminal.

Se n' ha parlat molt á Barcelona de la detenció de 'n Florenci Rossich en el moment en qu' estava

LAS BUGADERAS DE RIU

apunyulant á una pobra noya, y del trobo de uns papers, que se suposan escrits per ell, en els quals se declarava autor dels assassinats del carrer del Parlament, pels quals sufrí la pena de mort, el seu cunyat Silvestre Lluís.

Com siga que haja negat ser autor dels aludits papers, y haver tingut en aquell crim la més mínima participació, 'ls tribunals de justícia s' encarregarán d' averiguar lo que hi haja de cert en tot aixó.

Pero l' opinió pública, recordant qu' en Silvestre Lluís fins en l' acte mateix de ser executat, seguí protestant ab energia de la seva innocencia, s' ha impresionat vivament y ha cregut en la possibilitat de que s' hagués comés un error judicial.

Lo mes trist, en tot cas, es que 'l tal error siga irreparable. Perque com deya 'l Sr. Laporta:—Si s' arriba á demostrar la innocencia de 'n Silvestre Lluís ¿quí 'l ressucita?

May com en semblants ocasions resultarà tan justament condemnada l' anacrónica pena de mort, que sobre ser contraria á la naturalesa y fins al decálech, no dona lloch á que pugan ser reparats els errors comesos per la falible justícia humana.

També á Barcelona hem tingut el corresponent Jubileo.

La munió de devots, molts d' ells armats ab piadosas trancas, han desfilat per alguns dels carrerons mes estrets de la ciutat vella, guardadas las espatllas pels àngels custodis de 'l desordre públich, y algun día fins per la guardia-civil.

Naturalment, els anticlericals que haguessin volgut seguir la moda valenciana, van trobar els carrers ocupats... y si uns y altres no caben al mon, molt menos encare podían cabre en aquells carrers tan estrets.

De totas maneras s' ha pogut veure prácticament la manera que tenen de practicar la llibertat els homes que 'ns governan.

Els del Jubileo poden obstruir sempre que vulguin la vía pública; pero 'ls lliberals ja se'n guardarán com d' escaldarse.

Els dels Jubileo poden baladrejar pels carrers, tant com els dongui la gana; en cambi si un lliberal dona un crit

de ¡Visca la Llibertat! l' agafan y l' engarjolan.

¡Y ay, sobre tot, si á mes de ser lliberal s' arriba á dir Sanpere!

Un fill del Sr. Sanpere y Miquel va ser agafat diumenje en un cassino republicá. Un altre senyor, que també 's diu Sanpere, encare que no es ni parent del anterior, va ser detingut en el mateix cassino. Y un germá del primer que veyent que portavan prés al seu germá, 'l seguí per veure que fora d' ell, també va ser detingut.

Total tres Sanperes de una sola aixarpada.

Y si no van agafar á Sant Pere, precisament l' endemá mateix de la seva festa, sería per evitar que quedés abandonada la porteria del cel.

D' altra manera Sant Pere y 'l gall no s' escapavan de anar á la prevenció, en obsequi dels devots

DURANT L' INTERINITAT DELS KIOSKOS DE LA RAMBLA

—¡Mala ventada! ¡Mal com no se 'n porta al que 'ns ha tret de las nostras casillas!

confreres y las místicas y mústegas confreresas del Jubileo.

A Ca 'n Parés hi ha hagut exposada una hermosa colecció de dibuixos del jove Sr. Cardona, trassats ab molt garbo, notable elegancia y encisadora facilitat. Ab aquesta colecció s' insinúa un excelent dibuixant.

També crida l' atenció un excelent retrato de don Frederich Rahola, degut al Sr. Ferrer y Pallejá. El retrato reflecta no sols el físich sino l' expressió interna del retratat. Es un' obra felicíssima.

Ja s' ha tancat l' Exposició de la patata, tal com va obrirse: ab una memoria del amich Tobella.

De qual memoria (la de clausura) destaco 'l següent párrafo:

«L' Institut agrícola catalá de Sant Isidro, pot cantar el *Gloria in excelsis Deo*; entoném nosaltres el *Pax hominibus bonæ voluntatis*, pera terminar ab el cant inaugural del poeta, dedicat á la patata y que diu textualment:

»En son Palau d' arts bellas Barcelona de' ella n' ha fet Exposició galana, oberta avuy; y apar que ha dit á Europa: Catalunya no es morta;

¡ja veurás... ja veurás que hermosa s' alsa!»

De manera que tením una exposició de la patata oberta y una cosa que s' alsa...

¡Cuidado, Sr. Tobella, cuidado, á citar uns versos tan dolents de dos maneres, dolents com á versos y molt dolents (maliciosos) com á epigramátichs!

—¡A Berlin! ¡A Berlin!—cridavan el francesos encalabrinats, al declararse la guerra franch-alemanya. Y en lloch de anar ells á Berlin, els seus enemichs van anar á París, emportantse'n, com á recort de la seva excursió, dos provincias francesas.

Després, trenta anys seguits de mirarse de quía d' ull y de roncar una sola paraula: la *revanche*...

Trenta anys, durant els quals, ni 'ls pintors volían enviar las sevas obras á las exposicions d' enllá del Rhin, ni 'ls artistas de teatro aceptavan las contractas ventatjosas que 'ls hi feyan els empresaris alemanys.

Y ara de sopte, tot s' ha acabat.

—¡A Berlin! ¡A Berlin!—han cridat els *chauffeurs* francesos. Y cap á Berlin se 'n anat, en competencia y en una desenfrenada cursa de automóviles.

El francés Fournier ha batut la carrera de mes de 1,100 kilómetros, en menos de 16 horas, y ha sigut rebut en la capital del Imperi alemany ab demostracions de frenétich entusiasme. Per primera vegada després de tant temps s' han barrejat els acorts de *La Marsellesa* y del *Himne imperial*. Per primera vegada, després de tant temps han aparegut ellassadas las banderas de las dos nacions que á l' any 70 's combatían ab tanta ferocitat.

Lo que no pogué realisar la diplomacia, acaba de cumplirho l' automovilisme.

¿No es veritat que tot aixó resulta admirablement modernista?

Fransa y Alemania han deixat corre 'ls seus odis.

Els han deixat corre en automóvil y ab la rapidés de uns 80 kilómetros per hora.

Un prefecte de Fransa va privar que D.ª Tancreda 's presentés á la plassa de toros. Com que 'ls cartells anunciadors n' havían parlat y fins havían portat l' estatua de la senyora ab el novillo humillat davant d' ella, molts aficionats varen protestar de la prohibició.

Es que 'l prefecte va agafar la cosa al revés. En compte de prohibir l' exhibició de D.ª Tancreda, l'

CRÍTICHS D' ART

Raymond Casellas, tintorer y ex-aprenent de capellá.

havía de deixar sortir, y prohibir que sortís cap novillo.

De 900 individuos se compon la Guardia municipal, y una sexta part, ó sigan 150 no prestan servey, servint de criats, porters y ordenansas de diversas personas y entitats.

El que no escombra 'l pis de tal ó qual regidor, va á la plassa á comprar ó á acompanyarli 'ls noys á estudi.

Recordo que temps enrera, un municipal posat al servey de un regidor, deya:

—A mí me han puesto de dida de un hijo del se-nyor *rechidor*.

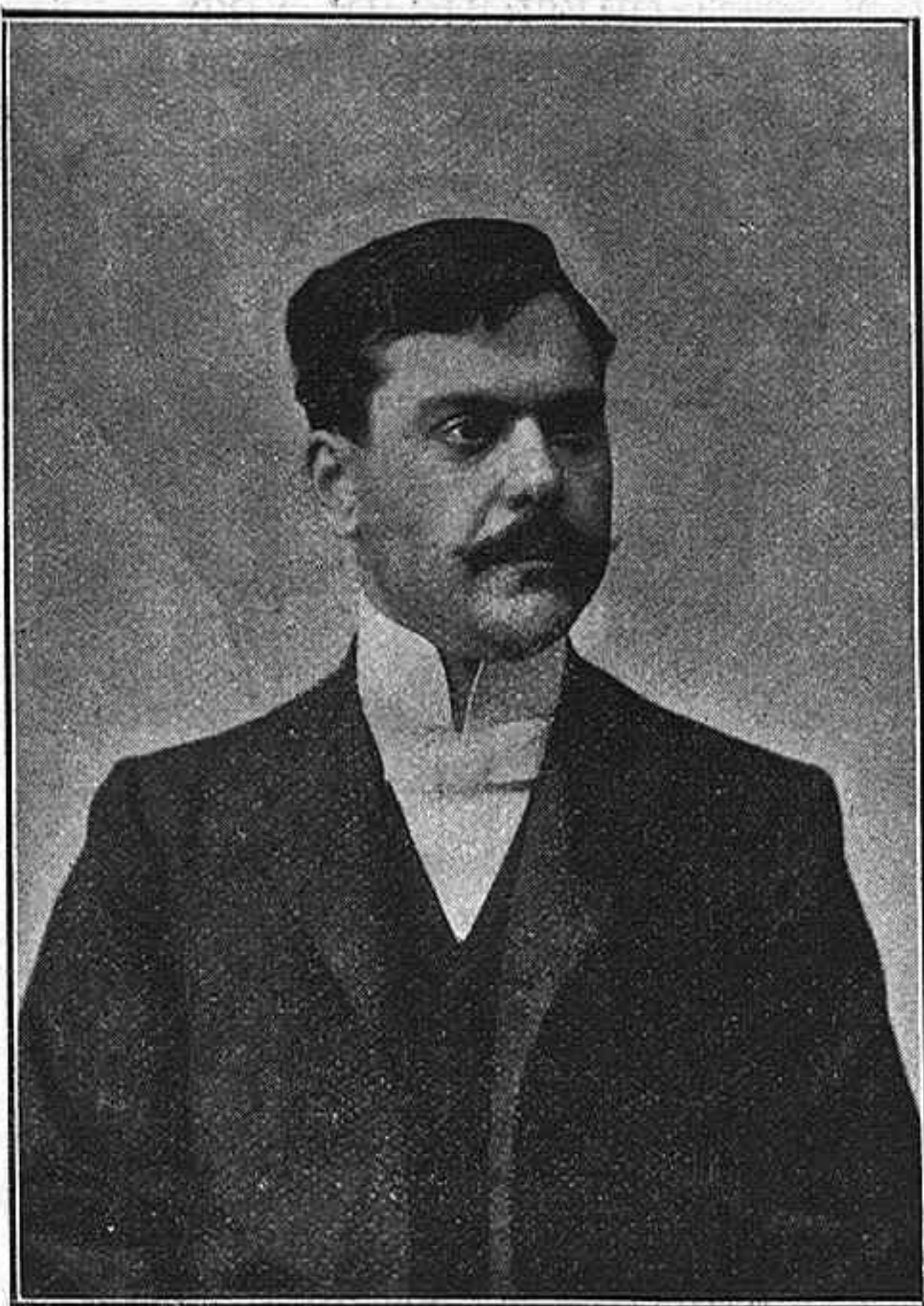
—Ayay ¿y vosté 'l cría?—li preguntaren.

—Sí—va respondre—lo crío con *viverón*.

Entre amichs:

—¡No ho hauría dit may! T' has casat y ni tant sisquera t' has recordat de convidarme!

—Home, dispensa: hi passat tants amohinos ab aixó del matrimoni que no me n' hi recordat; pero 'l día que torni á casarme, tingas per segur que no me 'n descuidaré.

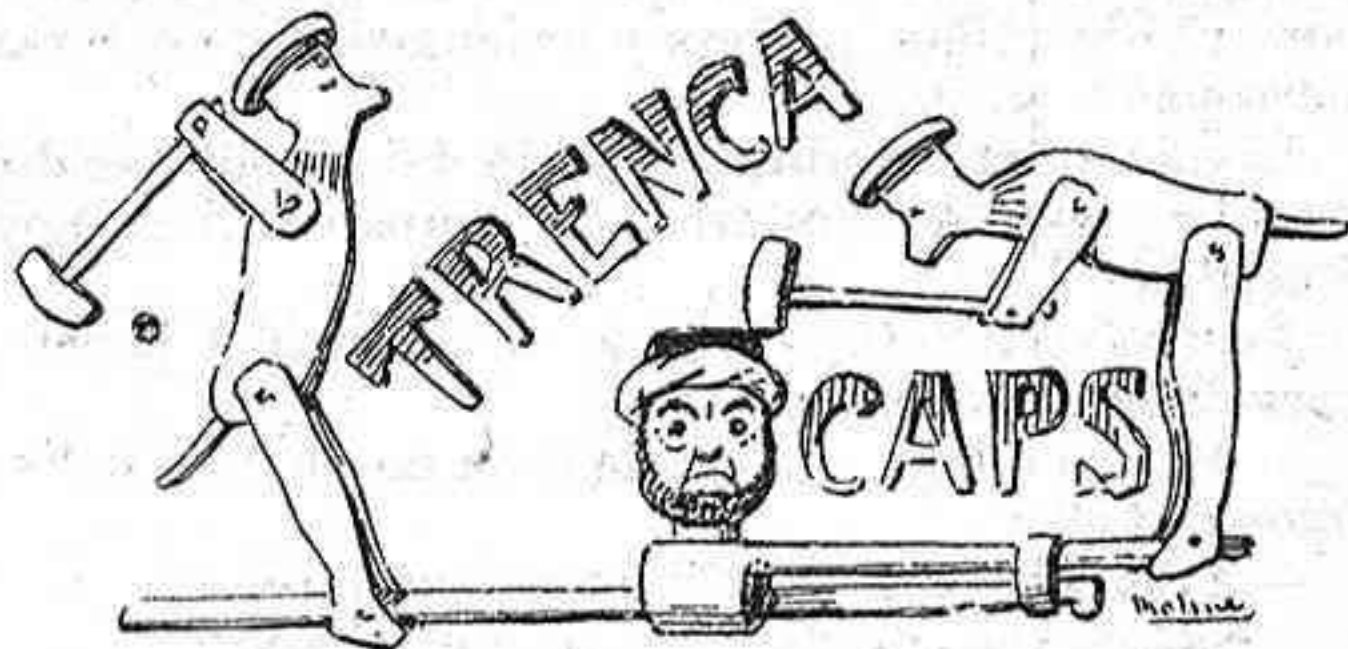

SEBASTIÀ RAFART

En els concerts que ha donat aquesta temporada la Societat coral «Euterpe de Clavé», s'ha donat a conèixer com a mestre director el jove Sebastià Rafart.

Com a professor ja era conegut pels nombrosos i aprofitats deixebles que té y pel coro infantil de la mateixa Societat a qui ensenyava las partituras en que aquest hi prenia part. Com a compositor, l'acreditavan la *Marxa triunfal*, inspirada composició instrumental en que dona probas evidents de conèixer tots els secrets de l'orquestració, y la pessa coral *La non-non dels papellons*, d'encertada melodia, y ahont demostra sapiguer treure tots els efectes de la combinació de las veus.

Empró no s'havía manifestat com a director, y en los tres concerts euterpensos ho ha fet ab tan bon éxit, que fins en las pessas mes sentidas del repertori de 'n Clavé ha obtingut nutrits aplaudiments. Bastará dir, que en el tercer concert, el públich demaná la repetició de la majoria de pessas del programa, per donar una idea del bon acert ab que si gueren dirigidas.

XARADAS

I

«Sabrás sens gastarte 'l ral lo qu' aném á fé al Condal.»

A UN QUE TÉ INTERÉS EN SABERHO

Després d'havé interviewat, á tots els que anem de noria,

he pogut sabé, company,
lo que tú sabé 't proposas,
aixís es que vaig á dirte
ab lo modo y ab la forma,
que pasem allí assentats,
cada nit un parell d' horas.
Jo mateix, arribo allí,
m' assento als banchs de... segona
«privo cafil» y al vapor
comenso á mirar las donas...
quan las hi fet patí prou
lleigeixo las xirigotas
y acabada la lectura,
tot seguit cap á la nona.

Escuso dirte que quant
yo arribo allí ya fa estona
que 'n Total y 'n Vives Guix
já fá rato que peroran
sobre si es cert que 's millor
el Reverte que no 'l Bomba.

Ve 'n Pep y cinch dos qu' arriba
tothom li mou mitja bronca
sense dir res «priva 'l cafil»
y quan l' ha privat s' entorna.

De 'n Vilalta y en Ferré
se 'n pot dir ben poca cosa
son un parell de pacífichs,
que sols fan alguna... dona.
L' avi *Dos-sis*: vaya un payo
xerrant sols passa l' estona
cinch-tres, me fa molta gracia,
quant las té ab un de la colla
casi sempre es en Guitart,
el que *quarta* fa la contra,
y excuso dirte que sempre,
ó casi sempre 'l derrota.

El Cyrano ab tot aixó,
sempre hi diu ben poca cosa
ab la *prima* fent piruetas
ó dibuixant mata l' hora.

Ara sols falta 'n Zorrilla,
president qu' es de la noria:
aquet *sis* diu no fa res,
sols *tres-prima* las ampollas
sobre tot la del panyí
que li fa moltes festotas.

Crech qu' estarás satisfet
xafardorot, poca solta,
dels detalls que t' hi donat,
respecte á la nova colla,
ara tan sols falta dirte
que 'l Ignasi 'l café 'ns porta,
aixís que arribém allí,
y que un altre 'ns el aboca
y per si te 'n vols convencer
dels detalls que aquí se 't donan
aquesta nit al Condal
vens á fé nas una estona,
al recó del capdevall
veurás á tota la colla
enfeinats ab lo que 't dich
ó fent tots un' altre cosa.

FIDEL DELFÍ

II

—Calafell ¿vás á *tercera*
á curar l' *hu* del clatell?

—*Dos*, noy; me 'n vaig á *Total*
per consultar als parents
si es vritat que soch tan guapo
ja que ho diu tota la gent.

PISTOLETS, FIGAS Y C.^{ta}

TRENCA-CLOSCAS

D. FRAN.^{co} SALVEIS

ALICANT

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo
títul d' un sainete catalá.

UN EMBOLICA TRONAS

ANAGRAMA

Quan se 'n va cap á la plassa
cada dia, la *Total*
volta totas las paradas
y *tot* lo que mes li plau.

E. M. GENER

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Carrer de Barcelona.
- 1 5 4 2 8 5 6—Nom de varó.
- 1 2 3 6 7 8—Posada.
- 2 8 8 7 3—Objectes de cuynar.
- 6 7 8 2—En los teatros.
- 4 5 6—Part del cos.
- 2 3—Animal.
- 6—Consonant.

J. FOLCH FERRATER

CONVERSA

—Maciá ¿aquesta noya es filla vostra?
—Sí, Narcís, ¿que no ho sabías?

—No;

no 'n sabía res ¿y cóm se diu?

—Are mateix ho havém dit tú y yo.

FONTSERÉ Y LLOMBART

GEROGLÍFICH

LA

A

PAU PEU POU

La Exposició que s' acaba y l' Exposició que comensa

Tot justament ara que s' han acabat las patatas, expo-
san el combustible per cóurelas.

A LA PORTA DE LA EXPOSICIÓ DE CARBONS.

—¿Vol dir, Mossen Blay, que l' Exposició de la patata
no 'ns anava mes bé?
—Ab las patatas podíam embrutarnos, y ab el carbó
si m' embrutas, t' enmascaro.

SOLUCIÓNS

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO 1170

- 1.ª XARADA.—*Pi-ca-dós.*
- 2.ª SINONIMIA.—*Rosa.*
- 3.ª GEROGLÍFICH.—*Per signos los muts.*

CANTARELLAS

Tothom per un boig me té
y tothom té molta rahó:
sols estant boig tal com diuhen
es com puch volguer jo.

J. MORET DE GRACIA

Quan un home va á la iglesia
per casarse, 'l considero
igual que á aquell xay que vá
manso manso al *matadero*.

AMADEO

Al cel diuhen que hi ha 'ls justos
y 'ls que han fet molt bonas obras:
y al infern diuhen que hi ha
casi bé totas las sogras.

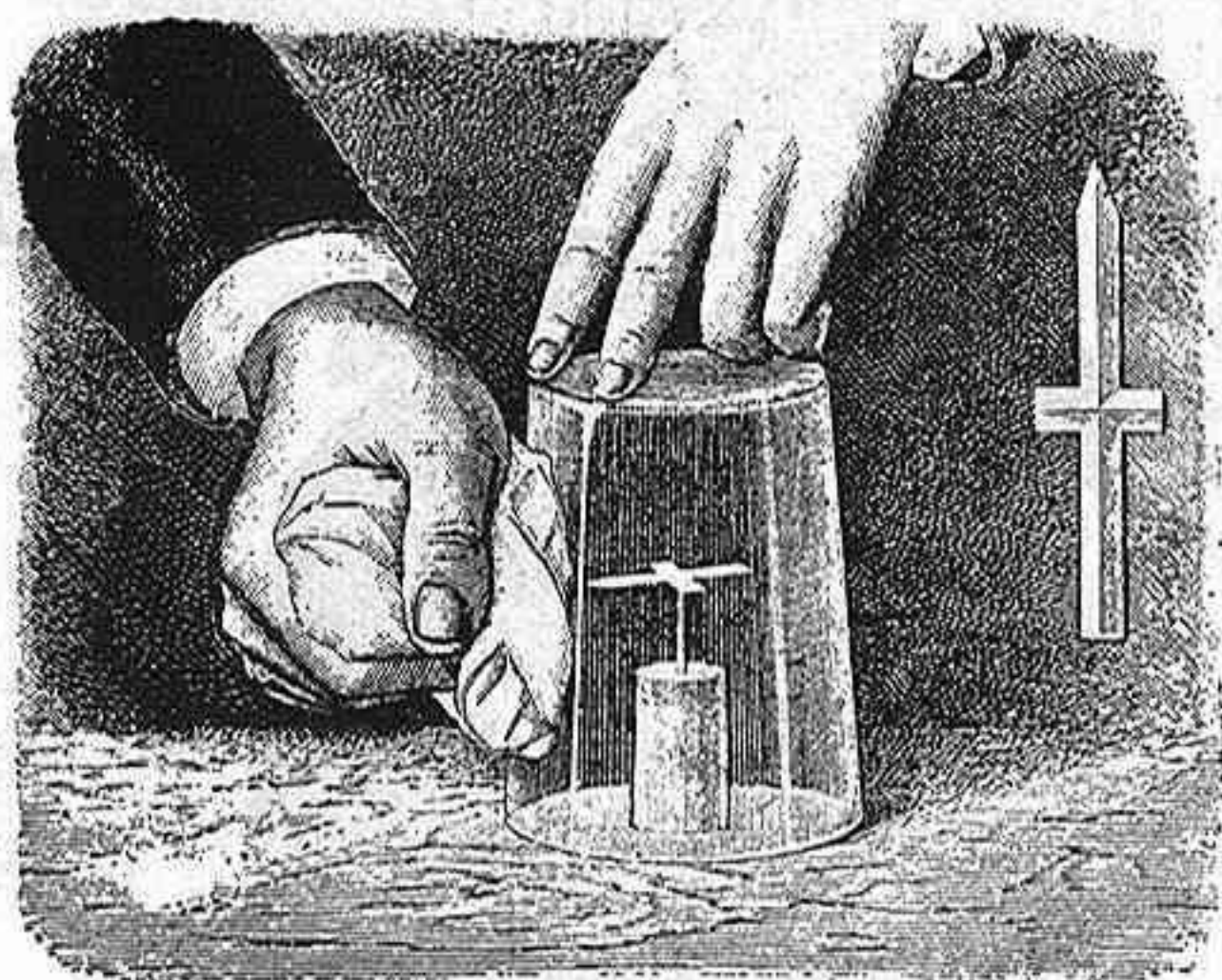
SISKET D. PAILA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

UNA BRÚJULA SENSE NORT

Retallin una fletxa de paper en forma de creu. Clávin una agulla llargueta en un tap de suro, de manera que la punta surti á fóra cosa de un dit ó més; en dita punta fássinhi aguantar (sense traspasá 'l paper) la fletxa en el punt ahont s' uneixen las brancas. Tápin aquest senzill armatost ab un vas de cristall llís, ben aixugat y si pot ser assecat vora del foch; y fregant l' exterior ab un drap de llana veurán com al cap d' un instant la fletxa comensará á donar voltas á tall de brújula.

De modo que l' experiment pot ferse en una taula de convidats, y á voluntat del que 'l presenta pot dirigirse la fletxa allá hont se vulga, fentla mirar ara á aquesta, ara

UN CONSELL AL BATLLE

Senyó Amat, créguins: avuy per governar Barcelona no 's necessita una vara que 's necessita una escombra.

á aquest' altra á quantas personas se desitji, lo qual se presta á ferhi la gatzara del sigle.

Per compte de la fletxa pot colocarse damunt l' agulla una petita creu de brancas iguals y penjanthi á cada punta uns quants cabells ó filets de seda; al fer la manipulació ja dita, la creu rodará vertiginosament, produhint un efecte curiosíssim.

Un jove assedegat de diners, se casa ab una dona rica, pero septuagenaria.

Y no es poca la broma que li fan els seus amichs. Un día, un d' ells li diu:

—Vaya un valor que has tingut al pendre per muller á una dona que sembla una castanya seca: tot son arrugas.

Réplica del marit:

—Dispensa que 't digui que l' has vista malament: no son arrugas lo que té. ¿Sabs qu' es?

—Qué?

—Que com té un carácter molt joyós, hasta la pell li riu.

Parlavan en una tertulia de un escriptor bunyol: un verdader *latero* com diuhen els castellans.

—Donchs vejin—vá observar un crítich—jo soch un dels séus admiradors.

—¿Vosté?—vá interrompre'l un dels tertulians.—Vaja, vaja, que sempre está de guassa.

—Parlo en serio, y ho comprendrá desseguida, si

afegeixo que l' admiro, no com á escriptor literat, sino com á escriptor filántropo. Perque si bé ho consideran, veurán que se sacrifica passant las nits enteras escrivint pera fer dormir als altres. En aquest concepte ha lograt reemplassar al opi y á la morfina, medicaments qual empleo s' ha de considerar sempre perillós. Vegin, donchs, si no hi ha que admirarlo com á escriptor filántropo!

En el tren:

—Calla gets tú, Enrich?

—El mateix, home, 'l mateix.

—¿Y ahont vés si 's pot saber?

—A Nissa y á Montecarlo.

—Jo 'm creya que t' havías casat.

—En efecte: precisament aquest es el méu viatge de boda.

—¿Y la senyora?

—Li deixada á casa.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Colección Diamante (Edición López)

TOMO 77

Muerto de amor

POR

XAVIER DE MONTEPIN

Un tomo en 16.º de 224 páginas con una elegante cubierta á varias tintas.

Precio 2 reales

Próximamente aparecerá el tomo 78 de esta importante colección, titulado:

VENID Á MÍ.....

POR EL

CONDE LEÓN TOLSTOI

Últimas publicaciones

Estudios de derecho penal preventivo, por *P. Dorado*. Un tomo, Ptas. 5

Memorias de un jesuita, por *Gil Blas de Santillana*. Un tomo, Ptas. 2

Meteoros. Poemas, apólogos y cuentos, por *J. Alcover*. Un tomo, Ptas. 2'50

De mi viña. Poesías, por *M. Morera y Galicia*. Un tomo 8.º, Ptas. 2

El hogar de un soltero, por *H. de Balzac*. Un tomo, Ptas. 1

Arrán de terra. Drama de *Angel Guimerá*. Ptas. 2

La Regenta, por *Leopoldo Alas (Clarín)*. 2 tomos. Ptas. 8

BARCELONA

Á LA VISTA

Album de fotografías de la capital
y sus alrededores

Ptas. 8

Versos revolucionaris
PER JEPH DE JESPU
Preu 2 rals

La Barricada

Montserrat

Á LA VISTA

Album de fotografías de la famosa montaña catalana

Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mutuo ó be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LAS ÚLTIMAS ORDRES DEL ALCALDE AL CUERPO MUNICIPAL

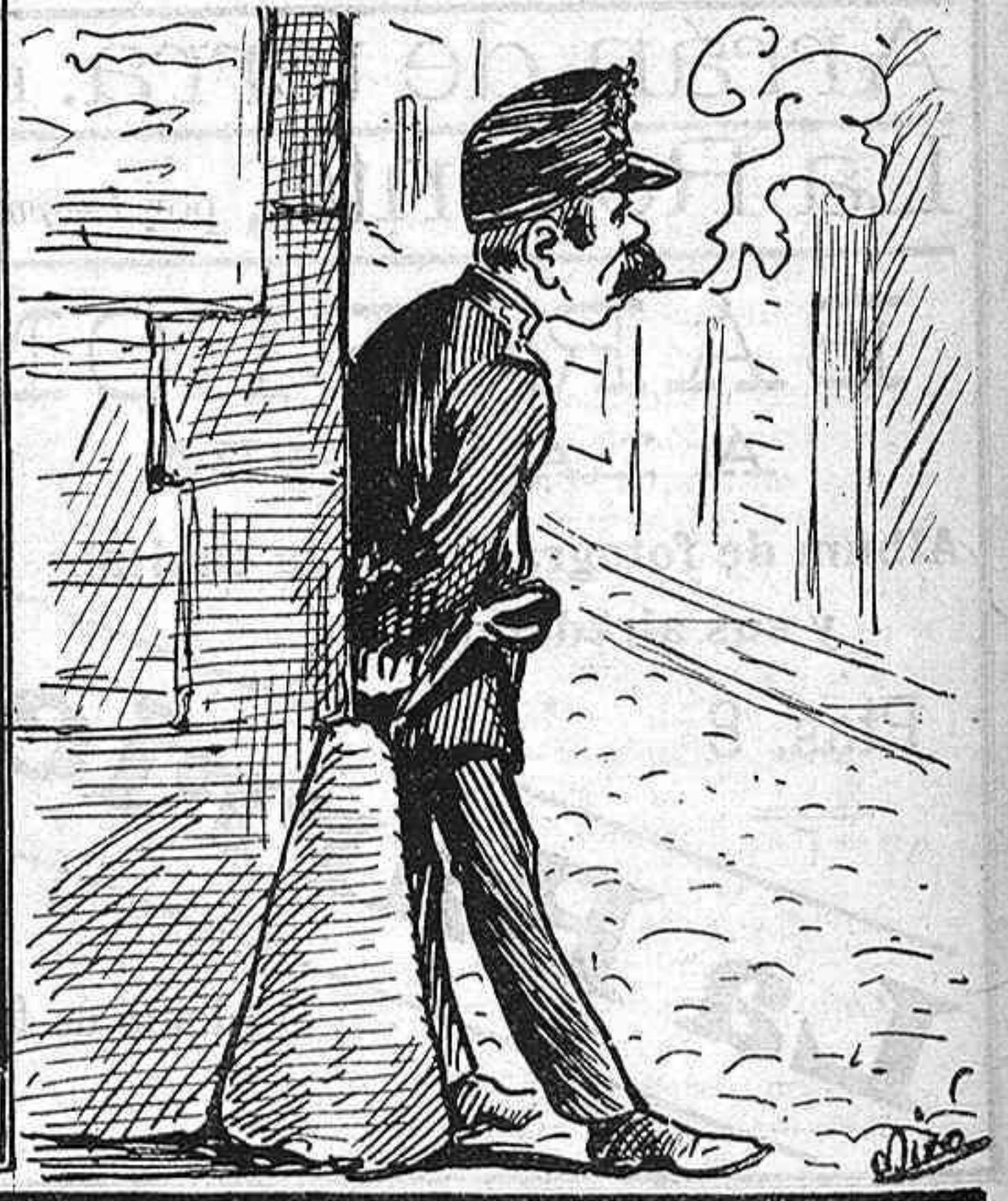

Estamos bien guarnits no pudiendo pasear por las aceras

y teniendo que usar guantes para los actos del servey

y no poder dar á un pachés la dirección que nos pide

y si queremos fumar, ha de ser de amagatotis.